

der kom en lille Diskussion i Gang; blandt dem, der deltog i den, var ogsaa et æret Medlem af Flertallet, det ærede Medlem for Saksjøbing (Rørdam), der i Dag vel har talt som Ordfører for Flertallet — der har jo i denne Sag allerede været to ærede Medlemmer af Flertallet, der have talt varmt for Sagen. Det ærede Medlem for Saksjøbing kom, saa vidt jeg forstod ham, ogsaa til at tale om Sagen for 2 Aar tilbage, men det ærede Medlem brugte da den Ytring i sin korte Bemærkning, at hvorvel han kunde ønske Sagen fremmet, troede han dog ikke, at den daværende Kultusminister havde en heldig Haand for denne Sags Gennemførelse. Dermed var det jo givet, at der var gaaet Politik i Sagen, og at den ikke skulde behandles videre, hvilket jeg naturligvis meget beklagede, da jeg havde stærk Interesse for, at Sagen skulde fremmes. Naa, jeg skal ikke bebrejde det ærede Flertal dets Stilling den Gang; det var, som jeg sagde, Politik, og maaske god Politik, maaske kunde den forsvares, men jeg syntes dog, det var urimeligt, at en Sag som den skulde forsumpe ligesom saa meget andet, hvilket dels gik ud over den videnskabelige Uddannelse her i Landet, dels over de syge, som skulde anbringes paa Hospitalet, og det betragtede jeg som i højeste Grad sørgeligt. Det viste sig jo imidlertid, at det Udvalg, der blev nedsat, heller ikke fik noget videre ud af Sagen. Det skal dog her siges, at Udvalget sikkert havde en god Interesse for Spørgsmaalet og heller ikke laa paa den lade Side, men arbejdede ivrigt for at tilvejebringe et Materiale, hvilket nu sikkert vil kunne føre til, at Sagen hurtigere kan blive gennemført i denne Samling. Dette Materiale blev samlet og indgivet til Tinget med en Betænkning om Udvalgets Arbejde og Stilling. Det første Udvalget fik at bestille i denne Sag, var at gaa ud paa Hospitalet og se, hvorledes det saa ud, og det er min fulde Overbevisning, at da vi gik derfra, var der ikke et af Udvalgets Medlemmer, der ikke var besjælet af den største Velvillie for Hospitalet og for en Reform paa dette Omraade. Det var man nødt til, for saa vidt man vilde gøre, hvad der var ens Pligt ifølge den Stilling, man indtager, naar man kom til Overbevisning om, hvor slette og daarlige Forholdene derinde i det hele taget ere. Det er ikke alene Mangel paa Plads, der er Tale om, men der er mange andre Ting i Vejen, og det er ikke alene for de syge, der mangler Plads, men der

mangler ogsaa Plads til den videnskabelige Uddannelse. Det er i mange Retninger højst uhyggelige Forhold, man finder inde paa dette Hospital. Lys er der næsten ikke Tale om, skummelt og mørkt er der i mange Afdelinger, saa at man maa arbejde ved kunstigt Lys hele Dagen, og altsaa helde Døgn et igennem, naar der ogsaa arbejdes om Natten. Om frisk Luft og gode Sundhedsforhold er der heller ikke megen Tale. Pladsforholdene ere for en stor Del saa knebne, at det næsten er utroligt. Uden Brandfare ere Forholdene derinde heller ikke. Jeg mener endogsaa, at man paa sine Steder under en Brand er meget udsat for Fare. Jeg erindrer saaledes, at der, jeg tror, det var i Køkkenet, var farlige Forhold til Stede. Der var anbragt en stor Dampkedel lige under Loftet, og oven over den laa der Patienter. Dette forekommer mig og andre uforvarsligt. Hvis der opstod en Eksplosion, vilde disse Patienter, der laa oven over, komme meget galt afsted, men jeg skal ikke gaa i Detailler; Forholdene ere, saa vidt jeg kunde skønne, i alle mulige Retninger af den Beskaffenhed, at der bør gøres en Forandring jo før jo hellere. Jeg tillod mig for 2 Aar siden, da jeg anbefalede Sagen, at fremkomme med en Beklagelse over den Mangel paa Plads, der var og er paa Fødselsstiftelsen, og jeg beklagede det særlig fordi det medførte adskillige ret ubehagelige Følger for de Folk, der søgte at komme ind paa Fødselsstiftelsen. Det ærede Medlem for Saksjøbing mente, at jeg i mine Udtalelser havde lagt for megen Vægt paa Anstalten derinde som Hospital, og gik ud fra, at naar man overhovedet skulde gaa med til at gøre Forandringer derinde og bygge noget nyt, skulde det særlig, om ikke fuldt ud, være af Hensyn til den videnskabelige Uddannelse — jeg tror nok, at det er et nogenlunde korrekt Citat af det ærede Medlems Udtalelser. Deri er jeg ikke enig med det ærede Medlem. Vel forstaar jeg, at der skal tages et stort Hensyn til den videnskabelige Side af Sagen. Men lige saa givet er det, at der ogsaa bør tages stort Hensyn til de syge. Det er jo de syge, som komme til Hospitalet, der danne et Slags Materiale — det kan man sikkert godt med Rette kalde det — for Videnskabens videre Fremme. Og det er jo et sjældent Materiale, et levende Materiale, som kan føle og tænke, og det vilde da være inhumant, om man var lige glad ved, hvorledes dette Materiale blev behandlet, og det kan ikke bestrides, at for Stiftelsens Vedkommende bliver det